

μά τώρα σὰς παρακαλῶ, πολυπληθεῖς εἰταίροι,
νᾶλθουν οἱ μουσικάντηδες γιὰ νὰ νὰ τοὺς ἰξοφλήσω».

(Εἶπε κι' ὁ ῥήτωρ Φασουλῆς διέσχισε τὸ πλῆθος
κι' ἔτσι τὸν προσεφώνησε μὲ φλόγα καὶ μὲ στήθος.)

Φ.— Ὁ σὺ, μεγάλε ἀρχηγέ, ὁ περιπλανηθεὶς,
ἔκου κι' ἐμὲ παρακαλῶ πρὶν πρὸς νὰ κοιμηθῆς.
"Ἄν καὶ μεγάλαί κατ' αὐτὰς μ' εὐρῆκαν συμφοραὶ
κι' ἀρρώστιας ἡ κόρη μου καὶ σὰν χαμένα τάχα,
ἄλλ' ὅμως μοῦπε μιά φωνὴ ἀτὶ κάθισαι, μωρέ,
καὶ θέρνεται καὶ θλίβεται καὶ χάσκει σὰν τὸν χάχα·
Ὁ Καραπάνος ἔβρασε, προφῆτης ἱμπνευσμένος,
κι' ἂν κινδυνεὺ' ἡ κόρη σου, μὰ σῶζεται τὸ γένος.

Καὶ μ' ἄλα μου τὰ βράσκα καὶ τοὺς περισπασμούς
ἦλθα νὰ δῶ τοὺς δύο σου προὔπολογισμούς,
καὶ σταίτε τους 'στους δανειστάς ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά των
καὶ βλέποντας τὴν τέχνη σου ν' ἀλλάξουν τὸν χάρβα των.

Κανεῖς αὐτὸ τὸ κόλπο σου δὲν τῶγε καταλάβει
κι' ἰξοῦσαμε ταλαιπωροὶ καὶ μακρῆς φτώχειας σκλάβοι·
μὰ τώρα πᾶ κι' ἡ πίστις μας δὲν νοθεῖ κλονισμούς,
τίτοις ἀνίλιπτος ντουμπλὲς κάθε μιλὰλό γανόνει,
κι' ὅπῳτα δύο φέρωμεν προὔπολογισμούς
ποτέ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκάσωμε κινῶνι.

Μὲ τὸν 'δικό σου ἐρχομὸ Ἀνάστασις ἐμῦρισε
κι' οἱ ποτικοὶ κι' ἀσκάθαροι δὲν τρέγουν 'στὰ Ταμεία...
φύγε καὶ πάλι μὴ στιγμὴ κι' ἀμίσως ξαναῦρισε
γιὰ νὰ σοὺ γίν' ὑποδοχὴ ἀκόμη κι' ἄλλη μίσι.

Μὲ φίστασι ἄς ζηπᾶζεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ γῆ.
ἄς σηκωθῶν καὶ δευτεροὶ καὶ τρίτοι ἀρχηγοί,
ἄς φύγουν, ἄς ξανάρχωνται, ἄς γίνῃ πατατράκκα,
ἄς πέρτρη κι' ἕνα μᾶσκουλο, ἄς πέρτρη καὶ μὴ τράκκα,
γιὰ νὰ διασκιδᾶζωμε κι' ἐμῆσι οἱ χασομῆρδες,
νὰ βροῖκουν 'στῆς ὑποσχῆσις δουλιεὴ κι' οἱ καρποσῆρδες,
κι' αὐτὸς ὁ ὄσμωρος λαὸς ὀλίγων ν' ἀνασάνη,
ποῦ γλώμωσαν τὰ μούτρα του ὡσὰν τὸ κουρσάνι,
νὰ λέγη οἱ καθ' ἐκὐτὴν ἡ' ἡ προσφιλεῖς Εὐρώπη·
εμωρέ γιὰ νᾶχουν ὄρεξι νὰ κάνουν πανηγύρι
βεβαίως μᾶς κορόιδεψαν πῶς εἶναι χρειακότοι
καὶ φαίνεται πῶς οἱ Ρωμηοὶ τὸν ἔχουν τὸν Ἀργύρη».

Ἐπὶ μονάχα μὴ φορὰ τὰ σκέλια σου ν' ἀνοίξῃ
μ' ἕνα καὶ μόνο σάλτο σου τοὺς νᾶνους θὰ τοὺς πνίξῃ,
καὶ μὲ τῆς ὀδο μεταίταις σου καὶ μὲ τὸ ἄστε ντοῦχ
δλα θὰ γίνουν ἄρτια, τῆς Ἄρτας Γαργαντοῦ.

Κι' ἐγὼ μὲ φαινικὸν ὄξυ τὴν κεφαλήν μου βάνε
ξεχνῶ τῆς διεφθερίτιδος τὰς βρωμερὰς μεμβράνας.

κι' ὑπὲρ χιόνα λευκανθεῖς προσέρχομαι κοντὰ σου
καὶ φέρον εὐλαβῆ τελῶ 'στὴν Ἰψηλότητά σου.

"Ὀλον, Πανυψηλότατε, σ' εὐγνωμονεῖ τὸ γένος,
μὰ πῆγαίνι νὰ κοιμηθῆς γιὰτ' εἶσαι κουρασμένος.
Μὲ τούτα τὰ ταξίδια σου καὶ τὰς περιπλανήσεις,
τοὺς λόγους τοὺς πενταρίκους καὶ τὸσας συγνήσεις
μοῦ φαίνονται τὰ μούτρα σου πῶς εἶναι γιὰ σιδίρωμα...
σ' ἀρίνω... ὕπνον ἔλαπρον... γειά σου... καλὸ ζημῆρωμα.

Εὐχαριστήριον θερμὸν πρὸς δύο ἰατροὺς ἡμῶν.

Λοιπὸν τὸν Λαμπαδαῖρον, τὸν ἰατρὸν καὶ φίλον,
δι' ὄσην εἰδεῖς στοργὴν, εὐγένειαν καὶ ζῆλον
'στὴν ἀσθινοῦσαν κόρην μας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
ὡς ποῦ τὴν ἐλευθέρωσι ἀπ' ὄλας τὰς διεφθερίτις,
κι' ἡ διεφθερίτις ἔφυγε 'στὸν "Ἐξω ἀπ' ἰδῶ,
ποῦ μ' ἔκανε τὰ κατασὰρ καλλιὰ μου νὰ μαδῶ,
αὐτὸν ἵπου συνίγραψε μὲθ' ὕρου γλαφυροῦ
κι' ἕνα σπουδαῖον δι' αὐτὴν βιβλίον πρὸ καιροῦ,
ἔξ ὄλας τῆς καρδίας μου θερμῶς εὐχαριστῶ
κι' ὡς ἰατρὸν παρηγοροῦ πρὸς ὄλους συνιστῶ.

Μὰ τί νὰ 'πῶ καὶ τοῦ γωστωῦ καὶ προσφιλοῦς Καμπάνη,
τοῦ τακτικοῦ μου τοῦ γιατροῦ, ποῦ θαύματα μᾶς κἀνεί·
Παίξι τῆς διεφθερίτιδος 'στὸ πῶ μικρὸ τοῦ νύχι
κι' εἶναι καὶ καλοπόδαρος καὶ σοῦχει μίσι τύχη!...
μῶλις τὸν 'δῆ μικρότερον ἀμείσως κκακάρωνι
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του ὁ Χάρος δὲν φτρῶνεται.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐνὼ πολὺς ἐπικρατεῖ 'στὰ γραμμάτια μας σάλος
κι' ὁ τρίτος τόμος κατ' αὐτὰς ἐβγῆκε φιλοκάλης
μῆς μεγάλης Κε β ω τ ο Ὑ Ν ε ο ε λ λ η ν κ η ῆ ς,
χρησίμου δι' ἀπάρκατε καὶ γουπεντικῆς,
μὲ ποιητῶν καὶ μὲ πεζῶν Ἑλλήνων ἀποσπάσματα,
σοφίας καὶ μαθησῶς καὶ τέχνης ἀπαυγάσματα.
Ὁ Βλαδαίνης ἐγραψέ, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὀλι,
διδάσκει δ' ὡς Κεθηγητῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει,
καὶ 'στους Γεράρδους θᾶβρετε κι' αὐτὸν τὸν τρίτον τόμον.
εἰκοστῆρια νούμερο, 'στὸ Μαχμουδιὲ τὸν ὄρμον.

Ὁ Π ρ ὀ ε δ ρ ο ς τοῦ Βῶκου, πολιτικὴ σελίς,
ὅπου μετ' ἀπληστίας ὁ' ἀναγνωσθῆ πολλῆς,
πρωτότυπον βιβλίον, ζωῆς καὶ σπρίγους πλήρης,
ποῦ τόσο παρελαύνουν συγχρόνως χαρακτῆρας,
γραφῆν μὲ νέον ὕρος κι' εἰς ἄκρον γλαφυρὸν...
πωλεῖται εἰς τοὺς δρόμους, μὲ χάνετε καιρὸν.

